

контрольований замовником; актив, створюваний у процесі виконання робіт, не може бути використаний виконавцем з іншою метою; виконавець має право на оплату виконаної на поточну дату частки робіт.

Висновки. Основним принципом наведеної 5-рівневої моделі є те, що підприємство мусить визнавати виручку, відображаючи передачу товару або послуг покупцеві за вартістю відшкодування, що його підприємство розраховує отримати в обмін на ці товари або послуги. Приємним для бухгалтерів є той факт, що застосування МСФЗ 15 не обов'язкове. Це значить, що порівняльні дані 2017 року у фінансовій звітності 2018 року можуть наводитися за старими правилами. Якщо ж підприємство ухвалить рішення перерахувати порівняльні дані за новими правилами або застосувати МСФЗ 15 дочасно, воно повинно буде надати в примітках інформацію про вплив нових правил на статті фінансової звітності.

Література:

1. Доходи та витрати: Облік за міжнародними та національними стандартами // Т.Г. Рзаєва, Л.В. Джулій, О.В. Слишинська// Вісник Хмельницького національного університету 2010, № 5, Т. 3.- Режим доступу : <http://elar.khnu.km.ua/jspui/bitstream/123456789/3464/1/63rza.pdf>
2. Міжнародний стандарт фінансової звітності 15 (МСФЗ 15). Стандарт, Міжнародний документ від 01.01.2018 – Режим доступу: https://finmanagement.com.ua/wp-content/uploads/2018/01/IFRS-15_ukr_2016.pdf
3. П'ять кроків обліку виручки, або як визначати дохід за новим МСФЗ 15// Сергій Rogoznyy, Ольга Карпачова// Все про бухгалтерський облік №95 18.10.2017. – Режим доступу: <https://www.hlb.com.ua/files/msfz.pdf>

Баранюк Ю.Р.

*«Фінанси, банківська справа та страхування», аспірант 2-го року навчання
Київський національний торговельно-економічний університет
Науковий керівник – д. е. н., проф. кафедри фінансів Волосович С.В.*

ШЛЯХИ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Реформи в Україні останніх років викликані процесами європеїзації, децентралізації та прагненням демократизації суспільно-політичних відносин, впливають як на систему державного управління загалом, так і на організацію державного фінансового контролю зокрема. Нині, зміни в системі державного фінансового контролю є необхідними задля успішного завершення розпочатих економічних реформ.

Сформована інституційна система державного фінансового контролю в Україні частково відповідає нормам і принципам, зафіксованих в Лімській декларації, необхідність її перебудови з метою підвищення ефективності контрольних заходів обґрунтовано В. Піхоцьким в праці [1]. Недоліками системи державного фінансового контролю сьогодні залишаються дублювання функцій контрольними органами та низький рівень охоплення контрольними заходами ресурсів державного та місцевих бюджетів, що проявляється у відсутності фактичного розподілу підконтрольних фінансів на такі, що контролюються органом законодавчої влади, і на ті, що належать до компетенцій органів виконавчої влади.

Необхідність формування єдиної системи фінансового контролю в державному секторі країни актуалізується й у схваленій Концепції реалізації державної політики у сфері реформування системи державного фінансового контролю до 2020 року. Окрім відсутності цілісної системи державного фінансового контролю в країні, в Концепції [2] виокремлюються проблемні питання щодо: недосконалості нормативно-правового, фінансового, інформаційного та методологічного забезпечення системи фінансового контролю за державними ресурсами; браку законодавчої бази та методології для

проведення окремих видів і форм державного фінансового контролю; недостатнього рівня переорієнтування інспектування на значні фінансові порушення; відсутності повноцінного впровадження ризик-орієнтованого підходу при проведенні ревізій; відсутності співпраці з європейськими органами протидії фінансово-економічним правопорушенням; обмеженості заходів впливу органів державного фінансового контролю на несумлінних керівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування чи суб'єктів господарювання, які виявлені як порушники фінансової дисципліни; обмеженості доступу до інформаційних ресурсів (баз даних, реєстрів), зокрема через відсутність чи недосконалість механізму обміну інформацією між відповідними державними органами; браку ефективної взаємодії органів контролю між собою; інші.

Вирішення окреслених проблем в Україні можливе за умови вжиття на державному рівні заходів, спрямованих на реформування та інституційну перебудову системи державного фінансового контролю. Одним з можливих шляхів розв'язання виокремлених недоліків, слід вважати централізацію діяльності органів державного фінансового контролю, що, на думку проф. С. Бардаша, сприятиме побудові єдиної системи фінансового контролю за державними фінансами на єдиних організаційно-методологічних принципах, на єдиних нормах функціонування та забезпечуватиме розв'язання поставлених завдань з чітким визначенням органів контролю та розподілом їх функцій і повноважень. Автором праці [3] пропонується створення єдиного колегіального органу (Бюро державного контролю), до складу якого входитимуть представники існуючих нині органів державного фінансового контролю.

Впродовж останніх 20-ти років, ще з 1998-го року, статус вищого органу державного фінансового контролю в Україні закріплений за Рахунковою палатою, після включення її до членства Міжнародної організації вищих органів фінансового контролю. Передбачалося, що Рахункова палата України стане центральним і вищим органом фінансового контролю, проте, її статус є виключно де-юре (як інформація для міжнародних партнерів), оскільки з прийняттям нового Закону України «Про Рахункову палату» [4], на думку проф. Т. Косової та головного спеціаліста Рахункової палати України В. Шевченка, не передбачено механізму вирішення питання її статусу як вищого органу державного фінансового контролю в країні [5, с. 123].

Рахункова палата України (чи в перспективі інший вищий орган державного фінансового контролю) повинна стати органом планування, розподілу, координації, аналітики та управління контрольною діяльністю за державними фінансами в повному обсягу, єдиним інформаційним центром збору та зберігання результатів контрольних заходів. Оскільки, в Україні відбуваються постійні зміни в системі органів державного фінансового контролю, окремі з них перебувають в процесі ліквідації, реорганізації, триває також робота над створенням нових, зареєстровано законопроекти про Національне бюро фінансової безпеки України та про Службу фінансових розслідувань. Планується, що основним напрямком їх роботи буде аналітично-правоохоронна діяльність, з метою протидії господарським злочинам.

Ймовірно, Національне бюро фінансової безпеки України та Служба фінансових розслідувань зможуть забезпечити зростання фінансового правопорядку та розкриття на сьогодні невідомих органам контролю фінансових правопорушень, проте у разі відсутності координації між ними важко буде домогтися їх ефективності. Для їх ефективної взаємодії необхідно забезпечити розробку річного плану контрольних заходів по Україні всіх контрольних органів на основі ризик-орієнтованого підходу, розробити методику вибору підконтрольних об'єктів на основі ризиків, що притаманні галузям економіки, регіонам, масштабам діяльності, здійснювати контроль суб'єктів господарювання, яким притаманний найбільший ризик зі сторони декількох органів контролю в різні періоди протягом року, а у випадку необхідності здійснювати контроль

якості вже проведених заходів контролю (хоча зараз дублювання контрольних заходів різними органами контролю вважається негативною практикою, проте це дозволить зіставляти отримані результати роботи, а також створити основи для налагодження ефективної взаємодії між органами контролю). Як приклад, усю економіку України можна розділити за групами ризиків і здійснювати контрольні заходи в залежності від того, в яку групу попадає підконтрольний суб'єкт (обов'язковий контроль зі сторони всіх органів контролю в різні періоди протягом року; зі сторони хоча б однієї з контрольних установ не рідше одного разу рік; зі сторони хоча б однієї з контрольних установ не рідше одного разу на три роки; тощо).

Отже, подальшим кроком у реформуванні та інституційних змінах в середовищі державного фінансового контролю має бути формування вищого органу державного фінансового контролю, який забезпечить налагодження співпраці між органами парламентського, президентського та урядового фінансового контролю щодо планування, проведення та контролю якості здійснених контрольних заходів.

Література:

1. Піхоцький В. Зарубіжний досвід організації державного фінансового контролю та можливості його використання в Україні. Економіст. 2016. № 1. С. 31-34.
2. Кабінет Міністрів України (11 травня 2018 року). Про схвалення Концепції реалізації державної політики у сфері реформування системи державного фінансового контролю до 2020 року від 10.05.2018 р., № 310-р. Отримано від: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/310-2018-%D1%80>
3. Бардаш С. Трансформація концептуальних основ державного фінансового контролю. Інтернаука. 2017. № 3. С. 83-90.
4. Верховна Рада України (27 січня 2018 року). Про Рахункову палату від 02.07.2015 р., № 576-VIII. Отримано від: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/576-19>
5. Косова Т., Шевченко В. Вищий державний фінансовий контроль в умовах євроінтеграції України. Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. 2018. № 1. С. 121-129.

Беззуб Р.Ю.

*«Фінанси, банківська справа і страхування», 3 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри страхування Димніч О.В.*

СУЧАСНИЙ СТАН РЕФОРМУВАННЯ СІЛЬСЬКОЇ МЕДИЦИНИ В УКРАЇНІ

Реформування сільської медицини є одним із найважливіших соціальних завдань у рамках модернізації медичної галузі в Україні.

Актуальність обраної проблеми зумовлена кількома чинниками. По-перше, великою кількістю сільського населення в Україні, яке складає близько 33 % (у 7 областях цей показник сягає понад 50 %, у 8 областях – понад 40 %), тоді як у країнах ЄС воно становить 2–8 % [1]. По-друге, зниженням доступності медичної допомоги, погіршенням стану здоров'я сільських жителів, скороченням чисельності сільського населення, попри вищий, ніж у містах, рівень народжуваності тощо. За офіційною статистикою смертність серед сільського населення в 1,5 разів вища, ніж серед міського [2]. По-третє, сільська медицина переживає критичні часи – в амбулаторіях та фельдшерсько-акушерських пунктах (ФАП) відсутні найнеобхідніші умови і обладнання, не вистачає кваліфікованих лікарів і медсестер.

За даними Мінрегіону України, у 23 тис. сіл та селищ наявні 4 тис. амбулаторій та 12 700 ФАПів, стан яких украй занедбаний [3]. Для порівняння, у країнах ЄС первинна (сільська) медична ланка ефективно вирішує до 70 % звернень пацієнтів, а вторинна – до 30 %. Українська статистика цілком протилежна – 80 % пацієнтів отримують допомогу на другому (типові операції та стаціонарне лікування в районних та міських лікарнях) чи третьому (висококваліфікована медична допомога – діагностика та оперативне лікування складних захворювань, онкозахворювань, нетипових патологій та